

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2112	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 5 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Κύριε, ἐλέησόν με

«Προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν...» (Ματθ. 17,14-15)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, καὶ πάλι βρίσκομαι ἐνώπιόν σας. Ἄς ἔχη δόξα ἡ ἁγία Τριάς, ποὺ με ἀξιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορά, τελευταία ἴσως, νὰ βρεθῶ στὴ θέσι αὐτή.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς μιλήσω καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε λόγια, ποὺ ἴσως τὰ ἔχετε ἀκούσει καὶ ἄλλοτε εἶτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας εἶτε ἀπὸ τοὺς δασκάλους σας. Ἄς τ' ἀκούσετε ἀκόμη μιὰ φορά. **Τὸν καλὸ τὸ λόγο νὰ τὸν ἀκοῦτε πάντοτε**, τὰ ἄσχημα λόγια ποτέ.

***

Θὰ μιλήσουμε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου. Ἀλλὰ **τὸ Εὐαγγέλιο**, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὠκεανὸς θείων νοημάτων· εἶνε ἓνα μεταλλεῖο χρυσοῦ πού, ὅσοδήποτε χρυσάφι καὶ ἂν βγάλουμε, οἱ φλέβες του μένουν ἀνεξάντλητες· εἶνε μιὰ πηγὴ, ποὺ ὅσο νερὸ καὶ νὰ πάρουμε, δὲν στερεύει· εἶνε ὁ ἄρτος, ὃχι ὁ γήινος ἀλλὰ ὁ ὑπερφυσικός, ὁ πνευματικός, ὁ ἄρτος μὲ τὸν ὁποῖο κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο «τρέφονται ψυχὰι Θεὸν πεινῶσαι», ψυχὲς δηλαδὴ ποὺ πεινοῦν τὸ Θεό. Καὶ ὅπως ἡ μάνα παίρνει τὸ ψωμί, τὸ κόβει σὲ φέτες καὶ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ δίνει στὸ παιδί, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, μάνα στοργικὴ, παίρνει τὸ πνευματικὸ ψωμί, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, καὶ μὲ τὴν ἐρμηνεία της τὸ κάνει λιανὰ κομματάκια.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε δέκα στίχοι (βλ. Ματθ. 17,14-23). Ποιὸν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐρμηνεύσουμε; **Κάθε στίχος** μᾶς δίνει ἀφορμὴ γιὰ ἀνάπτυξι καὶ ἐνὸς σπουδαίου θέματος.

● Ἄν εἶχα μπροστά μου νέους καὶ νέες, θὰ ἔλεγα **στὰ νιάτα** τῆς ἐποχῆς μας· Παιδιὰ τοῦ αἰῶνος τούτου, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πυραύλων, παιδιὰ ποὺ τρέχετε σὰν ἄλογα ἀχαλίνωτα καὶ πληγώνεστε πάνω στὰ βράχια τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, ρίξτε ἓνα βλέμμα στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· εἶνε –τί νομίζετε– ἡ

φωτογραφία τῆς σύγχρονης νεολαίας. Γιατὶ μιλάει γιὰ ἓνα νέο ποὺ σεληνιαζόταν, ἀφριζε κ' ἔπεφτε πότε στὸ νερὸ καὶ πότε στὴ φωτιά (βλ. ἔ.ἀ. 17,15). Ἔτσι εἶνε καὶ οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας, δαιμονιζόμενοι, ὅπως θὰ ἔλεγε κάποιος σπουδαῖος Ῥώσος συγγραφέας.

● Ἄν εἶχα μπροστά μου **γονεῖς**, δυστυχισμένους γονεῖς τῆς ἐποχῆς μας, μὲ παιδιὰ ἀνυπότακτα ποὺ δὲν τοὺς ἀκοῦνε ἀλλὰ ποτίζουν κάθε μέρα τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μὲ φαρμάκι, θὰ τοὺς ἔλεγα· **Φέρτε ἐγκαίρως τὰ παιδιὰ σας στὸ Χριστό** (βλ. ἔ.ἀ. 17,17)· εἶνε ὁ μόνος παιδαγωγός, ὁ μόνος διδάσκαλος καὶ ὁ μόνος Σωτήρας τῆς νεότητος.

● Ἄν εἶχα μπρός μου **ἀσκητὰς**, ποὺ ζοῦνε στὶς φωλιές τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ στὰ ἄλλα ἱερὰ μοναστήρια, θὰ τοὺς ἔλεγα· Πατέρες τῆς ἐρήμου, καλόγεροι καὶ ἡγούμενοι, γιατί ἀφήσατε καὶ σκούριασαν τὰ δυὸ μεγάλα ὄπλα σας; Τὰ ὄπλα αὐτά, ποὺ ἔχετε ὄχι μόνον ἐσεῖς ἀλλὰ καὶ κάθε Χριστιανὸς κ' εἶνε τώρα σκουριασμένα, ἂν τὰ πάρετε πάλι στὰ χέρια σας καὶ τὰ στιλβώσετε, θὰ κάνετε θαύματα· τὸ ἓνα εἶνε ἡ προσευχὴ καὶ τ' ἄλλο ἡ νηστεία, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «*Τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ*» (ἔ.ἀ. 17,21).

● Ἄν εἶχα ἐδῶ τοὺς **ἱερεῖς**, τοὺς **θεολόγους**, τοὺς **ἱεροκήρυκες**, τοὺς **ἐπισκόπους** τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔλεγα· Ἀδελφοί μου, μέσα στὸ εὐαγγέλιο εἶνε ἡ φωτογραφία μου καὶ φωτογραφία μας. Τὸ κακὸ αὐξήθηκε στὴν ἐποχὴ μας· δὲν εἶνε πιά ρυάκι, ἔγινε Δούναβις ποταμός· δὲν εἶνε πιά χαλικάκι, ἔγινε βουνὸ πελώριο. Ἀλλὰ τί λέει ὁ Κύριος· Ἄν ἔχετε ἓνα κουκκὶ πίστι, θὰ πῆτε στὸ βουνό, Ξερριζώσου ἀπὸ ἴδω καὶ πῆγαινε ἐκεῖ, καὶ θὰ πάη (βλ. ἔ.ἀ. 17,20)· θὰ τὸ ἀρπάξη τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὸ ρίξη μέσ' στὸ πέλαγος σὰν νὰ ἔνε χαλικάκι. Τί ἐννοεῖ τὸ εὐαγγέλιο λέγοντας ὅτι μὲ τὴν πίστι

μπορεί να ξερριζώνουμε βουνά; Βουνά εἶνε οἱ **ἁμαρτίες**. Σήμερα πλέον δὲν εἶνε χαλικάκια, μικρά ἁμαρτήματα, ἀλλὰ βουνὰ τεράστια· ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας, ἐκτρώσεις, γυμνισμός, πλεονεξία, φιλαργυρία - τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἀπιστία, ἀθεΐα... Ὅλα αὐτὰ πιέζουν τὴν καρδιά. Ποιός μπορεῖ νὰ τὰ ξερριζώσει; Ἐμεῖς; Ἄν εἶχαμε τὴν πίστι τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας, τῶν ἀγίων ἀποστόλων, καὶ τῶν ἀγίων προπατόρων μας, θὰ κάναμε τὸ θαῦμα. Οἱ ἀπόστολοι ξερρίζωσαν τὸ βουνὸ τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ οἱ ἅγιοι τῆς τουρκοκρατίας Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, Ἀρσένιος ὁ ἐν Πάρῳ τίναξαν τὸ ζυγὸ τῆς σκλαβιάς, ποὺ σὰν βουνὸ πελώριο πίεζε τὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων πεντακόσα χρόνια· αὐτὸ φαινόταν ἀδύνατον, κι ὁμως μιὰ φούχτα φτωχοὶ κι ἀδύναμοι ἀγωνίστηκαν καὶ ἡ πατρίδα μας ἐλευθερώθηκε. Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· **ὁποῖος ἔχει πίστι, ξερριζώνει βουνά**.

● Ἄν τέλος εἶχα μπροστά μου ὄχι ἀνθρώπους τῆς ἐπαρχίας καὶ τῆς ὑπαίθρου, ἀλλὰ τῆς Ἀθήνας καὶ **τῶν μεγαλουπόλεων** ποὺ κατήντησαν Σόδομα καὶ Γόμορρα, θὰ ἔπαιρνα ἄλλο ῥητὸ τοῦ εὐαγγελίου καὶ θὰ ἔλεγα· «**ἽΩ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!** ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (ἐ.ἀ. 17,17).

***

Ἄλλὰ τώρα ἔχω μπροστά μου ἐσᾶς, ποὺ με γνωρίζετε καλά· καί, μολονότι πρέπει νὰ μιλήσω, ἐγὼ αἰσθάνομαι δυσκολία· νιώθω πὼς τώρα **πρέπει νὰ σιωπήσω**, δὲν πρέπει νὰ κηρύξω. Γιατί; Γιὰ δύο λόγους.

✓ Ἄν διαβάσετε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ εἶδατε ὅτι μιὰ φορὰ ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ χωριὸ του, στὴ Ναζαρέτ. Μαζεύτηκαν οἱ συγχωριανοὶ καὶ μεταξύ τους ἔλεγαν· –Ἦρθε ὁ γιὸς τοῦ μαρακοῦ, ποὺ σὰν παιδιὰ παίζαμε ἐδῶ μαζί· πᾶμε νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ... Καὶ τὸν ἄκουσαν. Ἄλλὰ τὸν πίστεψαν; Δὲν τὸν πίστεψαν. Ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε μερικὲς πικρὲς ἀλήθειες, ὅταν ἄνοιξε τὴν ἀγία Γραφή καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὰ καθήκοντά τους, ὅλοι ἐκεῖ, μικροὶ - μεγάλοι, –ἀπίστευτο– πήραν λιθάρια νὰ τὸν λιθοβολήσουν! Καὶ τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ λόγο ἐκεῖνο, ὅτι «**Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ**» (βλ. Λουκ. 4,24). Καὶ ἂν τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Χριστὸς, πὼς εἶνε δυνατὸν ἐγὼ ν' ἀποτελέσω ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος; Αὐτὸς εἶνε ὁ ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο θέλω νὰ σιωπήσω.

✓ Ὁ δεῦτερος λόγος εἶνε, ὅτι **μὲ κατέχει βαθεῖα συγκίνηση**. Ἀναπολῶ ἀνθρώπους ποὺ γνώρισα καὶ τώρα ἔχουν ἀναχωρήσει γιὰ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ μιὰ μελαγχολία καταλαμβάνει

τὴν ψυχὴ μου. Ποῦ εἶνε οἱ παλαιοί; Ποῦ εἶνε οἱ πατεράδες καὶ οἱ παπποῦδες μας; (ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου δὲν με λυπόταν – πατεράδες ποὺ χαϊδεύουν τὰ παιδιὰ τους δὲν κάνουν καλά· ἀγαποῦσε, ἀλλ' ὅταν ἔκανα καμμιά ἀταξία, ἦταν φόβος καὶ τρόμος). Ποῦ εἶνε οἱ εὐλαβεῖς ἱερεῖς, ποὺ μᾶς ἀγίαζαν; Ποῦ εἶνε οἱ καλοὶ ἐπίτροποι, ποὺ «πολλὰ ἐκοπίασαν» (πρβλ. Ῥωμ. 16,12) ὑπηρετώντας χρόνια τοὺς ναοὺς μας ἀνιδιοτελῶς; Ποῦ εἶνε οἱ ψαλτάδες, ποὺ μόλις χτυποῦσε ἡ καμπάνα ἔρχονταν νὰ ποῦν τὸν Ἐξάψαλμο μὲ κατάνυξι κι ἀνέβαιναν στὸ στασίδι νὰ ψάλουν μὲ ἱεροπρέπεια; Ποῦ εἶνε οἱ δασκάλοι μας; Ποῦ εἶνε ὅλοι αὐτοί; Δὲν βρίσκονται πλέον μεταξύ μας. Ζοῦμε μὲ τὶς ἱερὲς ἀναμνήσεις τους καὶ γονατίζουμε μπροστὰ στοὺς τάφους τους. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο παίρνω ἕνα μόνο λόγο, τὸ «**Κύριε ἐλέησον**», τὸ «**Κύριε ἐλέησον**!» (Ματθ. 17,15).

Ἔλεος, Κύριε! Ζητῶ τὸ ἔλεός σου γιὰ ὄλους, ζῶντας καὶ νεκρούς, γιατί ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἶσαι **νέος**; φύλαξε τὴ σημερινὴ φωτογραφία σου, γιατί θὰ περάσουν χρόνια καὶ θὰ γίνης ἀγνώριστος. Ποῦ τὸ κάλλος, ἡ ὁμορφιά, ἡ δύναμι; «**Ἵς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται**» κάθε ἄνθρωπος (Νεκρ. ἀκολ.). Εἶσαι **πλούσιος**; «**Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν...**» (Ψαλμ. 33,11). Τροχὸς εἶνε ἡ ζωὴ. Αὐτὸς ποὺ σήμερα εἶνε ζητιάνος αὔριο μπορεῖ νὰ ἔνε βιομήχανος, κι ὁ ἄλλος ποὺ σήμερα εἶνε πλούσιος, αὔριο νὰ ἔνε φτωχός. Εἶσαι **ὑγιής**; Περίμενε τὴν ἀσθένεια, καὶ μάλιστα –μὴ φοβᾶστε, μὴν τρέμετε– τὴν ἀσθένεια ποὺ εἶνε ἡ μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὲν μπόρεσε ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη νὰ τὴ νικήσῃ· ἐννοῶ τὸν καρκίνο. Εἴμαστε ἐδῶ πεντακόσοι ἄνθρωποι; Τὸ ἕνα πέμπτο (1/5) θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτή, ἐκτὸς ἐὰν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ βρεθῇ τὸ φάρμακο.

Δῶσε τὸ ἔλεός σου, Θεέ μου, στοὺς λίγους γεωργούς μας, ποὺ εἶνε ἡ ρίζα τῆς ἀνθρωπότητος· ἔλεος στοὺς λίγους βοσκούς, ποὺ πάνω στὶς ράχες λένε ἀκόμα τὰ τραγούδια σου· ἔλεος στὰ παιδιὰ μας, ποὺ κινδυνεύουν νὰ γίνουν Δανοὶ καὶ Σουηδοί· ἔλεος στοὺς γονεῖς, ποὺ μοχθοῦν γιὰ τὰ παιδιὰ τους· ἔλεος στοὺς δασκάλους, ἔλεος στοὺς ἱερεῖς, ἔλεος στοὺς ἀρχιερεῖς, ἔλεος σὲ ὅλους.

Ξέχασα ἕναν! Ποιόν; Αὐτὸ ποὺ εἴμαστε ὅλοι. **Ἔλεος, Θεέ μου, γιὰ τοὺς ἁμαρτωλούς**. Καὶ ποιός δὲν εἶνε ἁμαρτωλός; Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δικάσῃ ὄχι γιατί ἁμαρτάνομε, ἀλλὰ γιατί δὲν μετανοοῦμε. Θεέ μου Θεέ μου, ποιός μετανοοῦ!...

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**